

eller af den anden Grund, kunne komme hjem. Vi have her med Forhold at gjøre, som med Grund kunne gjøres til Gjenstand for bindende Regler, og jeg mener derfor, at det Rigtige er, at denne Lov, som iøvrigt ikke har gjort Indgreb i Contractsfriheden, skal, forsaavidt de i den opstillede Bestemmelse væsentlig ere til Betyggelse for Mandsskabet, være bindende for Rhederiet, og det saameget mere som — saaledes som jeg allerede under forrige Behandling tillod mig at gjøre opmærksom paa — Matrosen, der søger Hyre, vel ganske vist ligeoverfor Rhederiet eller Skipperen, der antager ham, maa erkendes for at være en myndig Mand efter almindelige juridiske og abstracte Begreber, men dog ikke desto mindre meget godt kan tvænge til Lovens Formynderskab med Hensyn til de Punkter, der ere fastsatte i Capitel 4.

De 3 Medlemmer, der have forenet sig om de nu omhandlede Endringsforslag, indstille altsaa, at § 43 heelt skal udgaa; men, da jeg derhos efter det Udviklede for mit Bedkommende maa erkjende, at dette kun er absolut nødvendigt med Hensyn til Cap. 2, men derimod blot hensigtsmæssigt med Hensyn til Cap. 4, har jeg meent, at der i alt Fald burde gives Thinget Leilighed til at bestemme, om ikke den i § 43 fastsatte Contractsfrihed i ethvert Tilfælde skulde indskrænkes til Cap. 4, der er det eneste i Udkastet, som angaaer Forhold, der overhovedet kunne være Gjenstand for Contract, og som det ikke er ligefrem fornuftsridigt at lade blive til Gjenstand derfor. I saa Tilfælde har jeg meent, at Slutningen af § 43 tillige burde undergaae en Forandring. Som den nu er affattet, siger den nemlig, at den Part, der paastaar, at man er bleven enig om en Afvigelser fra de givne Bestemmelser, skal føre Bewiis derfor; dette er imidlertid en ørkesløs Bestemmelse, thi det er jo den almindelige Regel, at den, der paastaar Noget, skal bevise det, naar det ikke indrømmes af Modparten. Derfor som altsaa denne Bestemmelse skal have nogen Betydning, maa den efter min Mening redigeres saaledes, som jeg har foreslaaet: „Er det Rhederen eller Skipperen, som paaberaaber sig saadan Overenskomst, skal han føre fuldt Bewiis for samme.“ Naar det heri hedder, at

den af Parterne, som i saadanne Forhold er bedst stillet til juridisk at varetage sine Interesser, skal, hvis han vil paaberaabe sig, at der er indrømmet ham en større Myndighed end den, som Cap. 4 i det Hele tillader, føre fuldt Bewiis derfor, da vil dette med andre Ord juridisk sige, at Sagens Afgjørelse navnlig ikke kan komme til at afhænge af Parters Ed, selv hvor denne efter den almindelige Retsforfatning ellers var tilstedelig, og at den lempeligere Opfattelse af Bewiistheorien med Sandshyldighedsbewiis, som iøvrigt finder Sted i saadanne Sforhold, ikke vil kunne admitteres for Rhederens eller Skipperens Bedkommende, men at der med andre Ord skal foreligge en fuld skriftlig Overenskomst eller fuldt Vidnebewiis i saa Henseende, hvorimod denne Regel ikke skal gjælde ligeoverfor Matrosen, der er mindre stillet til at varetage sit Liv, navnlig i Forhyringsforholdet, i hvilket han ofte er temmelig nødt til at finde sig i mange Ting, fordi han saagodtsom staaer aldeles blottet for Subsistensmidler ligeoverfor denne eneste Udsigt til at komme i Virksomhed. Meningene er naturligvis ikke den, at Matrosens Paastand skal tages som gyldig uden videre, men blot at han efter den almindelige lempeligere Maade, hvorpaa Sforklaringer bedømmes, kan faa Dom, naar der er tilveiebragt Sandshyldighed for, at han har Ret, eller dog opnaa, at Sagen i ethvert Tilfælde afgjøres ved Partis Ed. Der ved faaer Bestemmelsen dog nogen Betydning. Det er imidlertid, som sagt, min Overbewiisning, at det har været Lovudkastets Mening, at Cap. 4 ogsaa skal være bindende, og at dette Capitel, naar man gjennemgaaer det i det Enkelte, ikke indeholder Andet, end hvad der billigt og retligen bør gjælde i alle Tilfælde uden Hensyn til privat Overenskomst, at der i samme findes mange Punkter, i hvilke Nationens, Flagets og Fattigcommunerne's Interesse ganske væsentligt ere interesserede, og at altsaa Lovens ogsaa forsaavidt skal have en Lovs almindelige Charakter, den at være bindende for alle Parter, og kun bør overlade det til Afgjørelsen ved Contract, der ligefrem hører til den private Contractsfrihed, hvortil altsaa først og fremmest bliver at regne selve Forhyringen.